

byggede areal, der hidtil har været anvendt som oplagsplads, skal indgå i et fælles opholdsareal. I et sådant tilfælde skal der ydes ejeren erstatning for det tab, han lider som følge af, at arealet ikke længere kan benyttes som oplagsplads.

På samme måde som saneringsloven indeholder § 47, stk. 3, endvidere en bestemmelse om ydelse af erstatning til en ejer, der lider økonomisk tab som følge af et servitutpålæg.

Spørgsmål 23:

Hvilke forhold skulle kunne begrunde klagens opsættende virkning i § 48, 2. pkt.?

Spørgsmål 42:

Bør § 73, stk. 2, ikke præcisere, hvornår en klage bør tillægges opsættende virkning?

Svar:

I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige grundsætninger er det i § 48, 2. pkt. og § 73, stk. 2, fastsat, at en klage ikke har opsættende virkning. Som en undtagelse fra denne grundsætning kan byfornyelsesnævnet dog i det enkelte tilfælde bestemme, at en klage skal have opsættende virkning.

Adgangen til at tillægge en klage opsættende virkning tager navnlig sigte på tilfælde, hvor efterkommelse af kommunalbestyrelsens afgørelse ville bevirke, at klageadgangen bliver illusorisk. Som eksempel herpå kan nævnes en beslutning om nedrivning af en bygning.

Som eksempel på forhold der kan begrunde, at en klage over ekspropriation tillægges opsættende virkning i medfør af § 48, 2. pkt. kan nævnes, at klageren påberåber sig, at det ikke er nødvendigt at ekspropriere ejendommen, idet der alene er tale om mindre omfattende arbejder, som klageren erklærer selv at kunne udføre.

Det er ikke muligt at præcisere, hvornår en klage bør tillægges opsættende virkning. Byfornyelsesnævnet må i det enkelte tilfælde tage stilling hertil ud fra en konkret bedømmelse af bl.a. formålet med den pågældende bestemmelse, klagens art og de forhold, som klageren anfører som begrundelse for at tillægge klagen opsættende virkning.

Spørgsmål 24:

Finder statsskattelovens § 5 anvendelse i alle tilfælde, jfr. § 50?

Svar:

I § 2 D i lov om særlig indkomstskat er det fastsat, at fortjeneste ved afståelse af fast ejendom ikke medregnes ved opgørelsen af særlig indkomst, når fortjenesten er indvundet ved modtagelse af en erstatningssum i anledning af ekspropriation. Det samme gælder fortjeneste ved salg til en erhverver, der efter formålet med erhvervelsen opfylder betingelserne for at ekspropriere ejendommen.

I § 5 i statsskatteloven er det bl.a. fastsat, at en formueforøgelse, som hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele, ikke henregnes til den almindelige skattepligtige indkomst. Dette gælder dog ikke, når salget henhører til vedkommendes næringsvej eller er foretaget i spekulationsøjemed. Ved salg af fast ejendom anses spekulationshensigt at have foreligget, når salget sker inden 2 år efter erhvervelsen, medmindre det modsatte godtgøres at være tilfældet.

Fortjenesten ved et salg eller en afståelse efter § 50 i lovforslaget vil således være skattefri efter § 2 D i loven om særlig indkomst, medmindre den afståede ejendom er erhvervet som led i næring eller i spekulationshensigt. I så fald sker der normal indkomstbeskatning af fortjenesten.

Spørgsmål 25:

Vil ministeren være villig til at indsætte en bestemmelse i § 50, hvorefter ingen erstatning kan være mindre end den seneste ejendomsvurdering?

Svar:

Ved fastsættelse af erstatning efter bestemmelsen i § 50 er det sikret, at erstatningsfastsættelsen foregår på en sådan måde, at grundlovens garantier om fuld erstatning ved ekspropriation vil være sikret. Ved udbetaling af erstatning fra det offentlige er der tale om en kontanterstatning. Den seneste ejendomsvurdering er ikke en kontantvurdering, idet den offentlige vurdering af landets faste ejendomme går ud fra en normalt prioriteret ejendom. Det stillede forslag kan ikke imødekommes.

Spørgsmål 26: